

ไม่อยากเป็นคนแก่กำพรว้า...วันหยุดยาว อ่านข่าวนี้ครับ

นำเสนอเมื่อ : 5 ก.ค. 2552

น่านสาระน่ารู้

✘ **ท้ายใจ จึงจะไม่เป็น "คนแก่ก่าพร้า"**

ทุกปีในช่วงเทศกาลวันหยุดสำคัญโดยเฉพาะขึ้นปีใหม่ สงกรานต์(เข้าพรรษา) ที่น้องชาวไทยแทบทุกภาคซึ่งไปทำงานหรือ ตั้งรกรากในเมืองใหญ่ ห่างไกลจาก บ้านเกิด ไม่วุ่นแวมแต่ต่างถิ่น ต่างประเทศสุดหล้าฟ้าเขียว ต่างก็พร้อมใจกันคืนระนองสังขารขามหน้าขมทะเลกลีบสูงยู่ลำเนาเดิม เพื่อเยี่ยมเยียนพ่อแม่ เพื่อเยี่ยมเยียนพ่อแม่ เพื่อเยี่ยมเยียนพ่อแม่

แต่ถึงกระนั้น ก็ยังมี แสงอายุในหลาย ครอบครัวกลายเป็น **คนแก่ก่าพร้า** ที่ลูกหลานหายเขากลับเมฆไปหมด ไม่ว่างเยี่ยมเยียน จนเหมือนกับถูกทอดทิ้ง ทั้งที่เคยมีลูกหลานอยู่ในบ้านหมอยาว ดังที่ในโทรทัศน์เคยมีโฆษณาของสินค้ายี่ห้อหนึ่ง มีประโยคคำถามผู้ชมว่า

"หลานเขาโตแล้วที่ดู แยมยังไม่ไปเยี่ยมคนที่รักและห่วงใยคุณ"

ทำไมไม่ไปดูหลานนั้น จึงได้นอนหลับสบาย-แต่ใจแห้งเหี่ยว ตั้งตาคอย การกลับมาของลูกหลานทุกวัน แต่แล้ว ก็ต้องรอคอย มิหนำซ้ำบางรายยังต้องเผชิญกับขบวนการมูฮัมหมัดเพียงอย่างเดียว บางคนโชคดียังพอมิเพื่อนบ้านเมตตา สงสาร คอยช่วยเหลือเกื้อกูลบ้างไปตามมีตามเกิด นางแปลกที่พ่อแม่หลายคนกลับไม่เข้าใจทำไมลูกหลานจึงพากันหนีห่าง-มันพวกตน แม่แดงคงประธาสาธุ-เคราะห์ชองการครุฑและเอกชนกัที่ก็เป็นง ยืนมือเขายช่วยเหลือผู้สูงอายุไปตามลูก แต่ก็ไม่ว่างประสาธุเสียง รุมสวดลูกหลานเสียยยืนเ็นว่า **คนแก่ก่าพร้า** บางก็สงสัยว่า

คุณเคาของผู้สูงอายุในสายตาของลูกหลานหมดไปแล้วหรืออย่างไร

อย่างไรก็ดี สิ่งคงมีพอจะมีความเป็นธรรมอยู่ จึงได้สรุปเขาข้างฝ่ายลูกหลานให้ใจขึ้นบ้างว่า เป็นเพราะความยากจนไวก่อน ซึ่งก็เป็นความจริง อยู่น้อย แม่จะไม่เคยได้ยินเสียงตอบกลับจากลูกหลาน เพราะถูกกลบไว้หมด ก็ตามที แต่หากจะมองให้ลึกลงไปก็จะพบว่า แท้จริงแล้ว **สาเหตุใหญ่** นั้น **ไม่ได้เกิดจากลูกหลานและความยากจนแต่เพียงอย่างเดียว แต่มากจากตัวผู้สูงอายุเองด้วย**

ทั้งนี้ เนื่องจากพฤติกรรมของลูกหลาน ก็ล้วนได้รับการสั่งสมมาจากการอบรมเลี้ยงดู และถ่ายทอดแบบอย่างอุปนิสัยใจคอต่างๆ มาจากท่านแทบทั้งสิ้นดังนั้น หากพ่อ แม่หรือผู้สูงอายุทั้งหญิง ชาย จะใช้ชีวิตยามชราให้มีความสุข อบอุ่น แวดล้อมไปด้วยลูกหลานที่อยู่อยู่กับท่าน และไม่ยอมถูกลูกหลานทอดทิ้งให้กลายเป็น **"คนแก่ก่าพร้า"** **ละก็ จึงรับฟังเหตุผลและขอพึงปฏิบัติ ในวันนี้อย่างดี**

1.จงกตัญญูต่อคุณพ่อกับแม่ผู้มีพระคุณ

หากเมื่อท่านอยู่ในวัยหนุ่ม-สาว ท่านไม่เอาใจใส่ดูแล ปู่ ย่า ตา ยาย พ่อ แม่ และญาติพี่น้องตามสมควรแก่ฐานะ แคมยั้งนินทาภาแล ว่าร้ายท่านต่างๆ นานา ทั้งที่บุพการีมีพระคุณอย่างมาก ทอดทานเสมอมา รวมถึงท่านเป็นคนหา-หาหลังหลอก ไม่ได้ตอบแทนผู้มี พระคุณที่คอยเมตตาให้ความช่วยเหลือครอบครัวของท่าน ไม่ว่าจะเงินทอง แรงกายและกำลังใจ ใหญ่หลวงขนาดไหนแต่ท่านก็ไม่ปลุกฝังสั่งสอนลูกหลานให้มีความกตัญญูต่อกัน เช่นนี้ ก็จะทำให้ลูกหลานมีจิตใจแข็งกระด้าง ไม่มีจิตสำนึกรับผิดชอบชีวิต

กระทั่งเห็นการกตัญญูเป็นเรื่องธรรมดา อีกทั้งลูกหลานหลายคนต่างก็มี จิตวิญญาณที่เป็นของตัวเอง พวกเขารู้จักจะมีจิตใจไปทุก處 ไม่ชอบใจการกระทำของท่านอยู่เยี่ยงๆ ก็ได้ เมื่อสบโอกาสก็ตั้งใจออกห่างจากท่านไปทันที ที่สำคัญการที่ท่านออกกรรทำชู้ไปกับบุพการี และผู้มีพระคุณ ไม่วางแต่สติปัญญา-น้อย ก็อาจจะเป็นเหตุให้ท่านประสบเคราะห์กรรม ลูกหลานลาโลกไปหมด ก่อนท่าน หรือต้องมีเหตุไม่คาดหมายไม่ได้ เช่น เจ็บป่วยหรือพิการ เป็นหง-กรรมงเกียริน จากการกตัญญูของท่านนั่นเอง

2.อย่าพ้อพวยหรือบ่นพร่ำเพ้อ

การที่ท่านไม่พ้อ พ่นพ่นและดูถูกบ่นพร่ำเพ้ออยู่ไม่ลงมี กระทบอารมณ์กับลูกหลาน แล้วเกิดตัวแบบนำหน้าว่า "จน เครียด กินเหล้า" ลูกหลานก็จะมิ ใจใจที่แข็งกระด้าง ขาดความเคารพนับถือ และเอาใจใส่ใครคนใจคอโหด-ร้ายอย่างท่าน เพราะกลัวการลงโทษ อย่างรุนแรง หรือแม้ท่านจะมีฐานะทางเศรษฐกิจดี แต่ท่านขมวดกวดขัน กว้างขว้างชีวิตส่วนตัวของเขามากเกินไป ชอบพูดจาสนับประมาท ตราหน้าลูกหลานว่า "เอาดีไม่ได้ ไม่เอาไหน ไม่เอาถิ่น" เปรียบเทียบกับพี่น้องคนอื่นอยู่เป็นนิจสิ้น การชู้สาวที่ร้ายจิตใจกับเขานั้น ก็ถือเป็นความรุนแรงในครอบครัวที่สำคัญอย่างหนึ่ง ที่ล้วนแล้วแต่มีผลให้ลูกหลานเกิดความกดดัน ความคับข้องใจที่สะสมไวภายในใจ ทำให้ลูกหลานไม่ค่อยอยากจะมาหาท่าน เพราะกลัวว่าจะเจอแต่คำตำหนิตัวร้ายท่านเสียเองก็ได้ จึงทำตัวห่างเหินห่างท่าน เพื่อความปลอดภัยใจก่อน ท่านจะต้องอบรมเลี้ยงดูลูกหลานด้วยความรัก ความเมตตา ความเห็นอกเห็นใจ และจิตวิญญาณของเขา เพื่อให้เขาเป็นคนอ่อนโยนแต่ไม่ อ่อนแอ มีความรับผิดชอบชีวิต มีสัมมา-คารวะผู้หลักผู้ใหญ่เสียแต่ต้น ท่านจะได้ไม่ต้องเสียเวลา เสียเงินทอง และปวดสมอง คอยแก้ปัญหา ของพวกเขา โห่ท่านต้องเสียใจ ชำใจภายหลัง และยังเป็นการช่วยเหลือสังคมอีกด้วย ที่สำคัญอย่าสร้างภาวะ "คับที่อยู่ดี คับใจอยู่ยาก" ให้กับลูกหลาน แม้ท่านเองก็ไม่ต้องการ เพราะบาดแผลทางใจนั้น ถึงจะมองไม่เห็นก็จริง แต่หม่อมมีผลดีหลายสำนัภัยสารภาพว่า จนปัญญาจะรักษา ให้คืนสภาพจิตใจ เหมือนกับบาดแผลทางกายมากมายนัก

3.มีความกตัญญู

พ่อแม่หลายรายคิดแต่เพียงว่าจะเลี้ยงลูก ปกครองลูกอย่างไรก็ได้ หารู้ไม่ว่า ความยุติธรรมนั้น เป็นสิ่งแรกที่จะสร้างความสามัคคีให้ครอบครัวมีความสุขอย่างมั่นคง หากท่านรักลูกไม่เท่ากัน มีความเสียใจ โดดเดี่ยว ก็คือ "ลูกรักไว้ ข้างหลัง ลูกซึ่งใจข้างหนา" ไซ้แต่ลูกซึ่ง ใจไปเสียเป็นเสียงตายหัวปักหัวปำอยู่นั่นเดียว หรือหากท่านไม่มองลูกคนผิดก็เท่ากับเป็นการลงโทษคนดี จะทำให้ลูกที่ประพฤติดีขาดขวัญและกำลังใจ ท่านอย่าได้ลงโทษลูกคนดีของแต่พวกที่ต้องยอมมอง หรือมองต่อเขาเพราะเขาทำดีแล้ว ต้องแยกแยะถูก-ผิดด้วย อีกทั้งมีพ่อ แม่หลายรายคิดง่าย ๆ ว่า ขณะที่ลูกบางคนค้างคาน เพราะทัศนคติที่ไม่ดีของตัวเอง หรือแต่งงานแล้วอยู่ยงสู้กับพ่อแม่ แคมยั้งเอาหลานอีกเป็นพรหมเขมาช่วยกินช่วยไขพอ แคมกลับเห็นว่าดี ยอมรับดูใฝ่มากกว่าใคร ถือว่าเป็นคนในนาน ทั้งที่เป็นการเบียดเบียนพ่อ แม่ เอาเปรียบพี่น้อง คนอื่น หรือลูกคนไหนที่ไม่มีหลานให้กินเบวมรดกให้อยู่ยกาคคนอื่น อางว่าจะเอาไปทำไมมากมาย ทั้งที่จริงเขารอดมาได้ เพราะไม่มีลูกคู่แ้วแย่งชิงชิงกัน แต่ถึงเวลา กลับเรียกกรองให้ลูกที่แยกครอบครัวหรือแยกไปอยู่ตามลำพังแล้วมาดูแล เอาใจเอาใจอยู่ข้างเดียว การทำอย่างนี้ก็เท่ากับสร้างความแตกแยกและบั่นทอนขวัญกำลังใจ ของลูกหลานหลายคนไม่ยากกลับมากาทาน นั่นเอง

4.มีจิตใจที่มั่นคงและมีความหวังดีต่อลูกหลาน

อยู่คนเดียวเป็นพ่อแม่แล้วจะโทษลูกอย่างไรก็ได้ ไม่เห็นจะเสียหายตรงไหน (ยกเว้น โทษเพื่อปกป้องหรือให้ลูกสบาย-ใจ) อย่างปากพล่อย แกล้งให้ความหวังกับลูกแบบ "เคาะกะลาให้หมดใจ" ท่านอาจจะทำเช่นนี้ได้ เมื่อพวกเขาเล็กอยู่ เพราะเขาจับไม่ได้ไล่ไม่ทันท่าน แต่เมื่อพวกเขาโตแล้ว หรือแต่งงานแยกครอบครัวไป ก็ย่อมแยกแยะแยะแยะ-จริงออกได้ภายหลัง จะทำให้พวกเขาเห็นท่านเป็นคนลึกลับ กลับกลอก จนขาดความนับถือ ความศรัทธา เลยทำตัวเหินห่างจากท่าน โดยเฉพาะอายุไล่หลอก หรือใหม่หนาวใหญ่เป็นสลดคาคาน แล้วเอามารดมาตอรองเพื่อดึงเขาไปให้อยู่เป็นเพื่อนท่านเลย จะเป็นการทำร้ายและทำลายอนาคตของลูกอย่างรุนแรง ดีไม่ดีท่านเองจะสูญเสียฐานะเสียเอง ท่านอย่ากังวลเลยว่าจะไม่มีใครมาเลี้ยงดูยามท่านชรา แล้วเอามารดมาตอรองเป็นเครื่องตอรอง การเห็นอยู่รังและไม่ไห เงินทองเขาใช้นั้นแหละ เขาจะเข่นหนึ่ ออกจากบ้านไปนอกนาคตขางหนึ่ก็เวลาเสียสมาธิของทานอีก 30 ปีหรืออีกแห่ง เพราะลูกหลาน ไม่ใช้สัดวาทตลอดอย่างพวก หม่า แม่ และหนู ทั้งนี้จิตวิทยาฝรั่งซึ่งไว้ให้หัว แล้วเอาอาหารมาหลอก เพื่อให้ทำตามต้องการ แต่ลูกหลานเขาเป็นคน มีทั้งจิตใจ จิตวิญญาณ มีสติปัญญา มีอิสระศักดิ์ศรี ทำมาหากินเองได้ คนโบราณมักพูดในมารุกใจคนให้โตผลว่า "จำคนเพื่อใจหาทานดังปลุก จำลูกนั้นแค้น แต่ด้วยไมตรี" (คิดผูกคนต้องใช้น้ำใจ คิดผูกคนทั้งโลก ก็ผูกได้ ถ้าไซ้ไมตรี) การที่ลูกหลานไปไหนก็มอง จึงไม่ค่อยมีเวลาและโอกาสกลับมาหาท่านโดยง่าย นั่นเอง หากท่านส่งเสริมเขา บางทีเขาอาจหาทรัพย์สิน เงินทองได้มากกว่าของท่าน และเมื่อแก่มาถึงท่านอีกก็ได้ แคมยั้งพา ลูกชบ ลูกสะใภ้ ลูกหลานอีกเป็นโขยง กลับมาเยี่ยมเป็นเพื่อนท่าน ทำให้ท่านชองของท่านกลับมาคิดนึกมีชีวิตชีวา ไม่เวียนเหวงอีกด้วย

5.วางตัวให้เหมาะสมกับวัย เป็นผู้ใหญ่และเป็นผู้ให้ธรรม

ท่านจะต้องทำตัวเป็นพ่อแม่ผู้ให้ธรรม เพื่อให้ลูกหลานเคารพ นับถือ ไม่ใช่หม่อมหม่อมกด้วยทำตัวเป็น เฒ่าหัวงู เฒ่าฮาร์ท เฒ่าทุ๊ก เป็นพ่อยกแม่ยก แจกเงินทองคนอื่นไปเรื่อย เด็กมันจะถนอมหม่อมหม่อมเอา หรือมีเรื่องอื้ออาวคาคโลกก็ เป็นชาวศรีภักโครมให้ลูกหลานแทบต้องเอาบิบบิบลุมหัว ยมมีโอไหวโลง จนต้องเปลี่ยนชื่อ-นามสกุลหนีความ อับอาย ท่านจะต้องทักตักกับลูกหลาน ในบ้าน ให้พวกเขาเคารพนับถือในตัวตนเสียก่อน แล้วท่านจึงค่อยไปสงเคราะห์ คนอื่น และถ้าท่านไม่พอใจลูกหลาน คนไหน ก็ไม่ควรจะ "สาหัสให้ก่ากิน" โดยเอาเรื่องวุ่นวายส่วนตัวของลูกหลาน เทียบไปไหนทะเลสา เล่าให้คนภายนอกฟัง จนลูกหลานถูกมองไปในทางเสียหาย หมดความน่าเชื่อถือ จะทำให้พวกเขาเห็นท่านเป็นผู้เอาหน้าคนทรยศ สร้างมลพิษที่ขู่ไกลด้วยไม่ได้ มีตัวอย่างมาเล่าที่ลูกหลานจำต้องทิ้งพ่อแม่ไว้ที่บ้านเดิม หรือนำไปฝากไว้ที่บ้านพี่คนชรา เพื่อรักษาครอบครัวของเขาไว้

ตัดต่อจากส่วนหนึ่ง "ท้ายใจ จึงจะไม่เป็น "คนแก่ก่าพร้า" โดย คุณปราว ไตรภพ จากผู้สร้างอุสมปีที่ 28 ฉบับที่ 563

ขอบพระคุณครับ